

(ז) ומותר לאפות הפת כו'. המרדכי כתב שאין לאפות ציט שאין יכול לאוכלה מיהו אם גלגלה ואפאה מעייט ולא הפריש חלה מצי לאוכלה ונלכד שיניח כדי חלה כו' עכ"ל. וכתב צ"י ע"ז ויש לתמוה אמאי אינו יכול לאוכלה הרי צה"ל אוכל והולך ואחר כך מפריש וכ"כ דעת הפוסקים שיכול לאפות ציט עכ"ל ומשי"ה פסק רמ"א שמו"ת לאפות כו' ולי"כ לתרץ דהא לא מצי לאכול קאמר דהיינו שצריך לשייר חלק הכהן צשלמא צשאר עיסה חופה חלק הכהן צשזיל הכהן משא"כ צזה שהיוס לא יאכל הכהן חלקו שהרי אסור להפריש א"כ חופה חלק אי' שלא לצורך י"ט. וקשה שהרי א"א לחלק החלה מן העיסה צייט נמצא דא"א צחליקה א"כ דמי לצמה חציה של עודד גלולים דמותר צשיטה צייט לפי שא"א לכתיב צשר צלא שחיט: כדאיתא סי' תצ"ח סי"א הי"ז צזה והא דעיסה חציה של עודד גלולים דאסור לאפותה צייט כדאי' צס"ה היינו משום דאפשר למפלגינהו צלישה וכאן לא שייך זה וי"ל כיון דצשעת הלישה היתה חול ואפשר להפרישה והוא לא הפריש נמצא שהעוכב מצדו שלא עשה כראוי לא מצד העיסה שפיר קרינן ציה אפשר למפלגינהו צלישה ואסור ככ"ל נכון טעמו. ונראה דמורה הוא צזה עזר ואפה דמותר לאכול ולשייר ואפשר שהפוסקי' צכתצושאמו להפריש חלה צזה ולא זכרו האפיייה מיירי צענין זה שערז ואפה ואע"פ צזה קלת דוחק מ"מ כיון שדעת המרדכי צפירוש כן ולא נמצא צפי' לסתור דצריז

ראוי לחוש לצריזו כיון שיש לו טעם נכון וכ"כ מו"ח ז"ל: (ח) והיא טמאה כו'. הדין הזה שאין לשרוף החלה צייט הוא אפי' צלש עיסה טהורה אין לשרוף החלה צייט וכ"כ הטור צהדיא אלא דכאן נקט לשון הרמזים והרמזים צרותא קמ"ל דאע"פ שהיא טמאה ויש מ"ע צשריפתה שנאמר צלש תשרף מ"מ עשיית מלאכה שאינו צורך אכילה היא עשה ולית ואין עשה דוחה לית ועשה וכ"ה צרמזים פ"ג וצריך להזהיר לכשי המון עם דין זה שאין צורפין החלה צייט אלא תניחנה עד הערב ותישרף: (ט) מותר להפריש המתנות. הטעם כתצתי צס"ג צסס מהרי"א: **תקו** (א) חמין צאנטיכי. פי' שמשמר החום הרצה אפילו אחר י"ט ולא אמרי' שמתחם צייט לצורך חול: (צ) מרצה עליהם

נגמרים צהיסק ראשון שהטיט מתייצב ומתחזק ע"י היסק ונרע מציטול קדירות חדשות שאסור כמ"ש ססי' תק"צ ועמ"ש ס"ה: א צתוך התנור. לכאורה משמע דנקט תוך התנור משום דרגילין להיות שם עניס אחרים. ולכן אע"פ שהם אינן רצים על אלו מותר להוסיף עליהן אצל ככל למקום שאין שם עניס אסור להרצות עליהן וכ"כ צייד סימן צ"ט ס"ו וכ"כ הר"ן. והא דכתב סי' תק"א ס"ו צהג"ה דמותר להרצה על כלים שאני התם דהכלי עדיין היתר הוא אלא שאחר שיתחיל לשרף יהיה אסור ואין זה מצטל אסור: ב שלא יהיו כו' ניכרים * ויש"ש ס"ו כתב דאפילו ניכרים שרי ונלכד שלא יח עני האיסור כשרואה אותן ואע"ג דצשאר אסור כשניכר לא שייך ציטול הכא מקילין משום דמקלי קלי איסורא. והצ"ח כתב למעשה צ"ע ועמ"י תרכ"ו ס"א מ"ש: ג ומצטלן. אע"ג דדשיל"מ לא צטיל הכא כיון שאין צהנה מהן עד אחר שנשרפו ואופה צהן פת מותר אצל אסור להתחמם צהן צשעת ציעורן או

ביאורי הגר"א

שא"צ אפי' ליתן עיניו מודה: (יג) ואם רוצה כו'. דמי למש"ש ח' צ' ליש אלא שאין כו' וצפ"צ מצינלין כו' ע"ג ימיו כו' נדה מערמה כו' וכ"כ כאן שאין רק מחצבה מרדכי. וכמ"ש צפ"צ דפסחים הל' עיסה כו' רא"א לא תקרא שם כו' ואפי' עיסה הני של ניכרים היה מותר אי' לאו דאפשר לחלק צלישה משא"כ כאן וע"ש י"ב צ' א"ר יסודה לא נחלקו צ"ה וצ"ה כו' שמוליכין עם כו'. וכ"כ צכה"ג דאפילו אחרים מו"י: (יד) המפרי' כו'. מתניתין פ"ג דפסחים וערש"י: (טו) מותר. כפי' תוספות שם ד"ה דפישא כו': (טז) אסור כו'. עמ"ש צסימן תצ"ה ס"א צהג"ה: (יז) אפילו עמ"א דלא כו'. ועוד דמפורש' כו' וכ"ה צצ"י צסס מהרי"א. ונמרא ערוכה היא שם י"ב צ' מי קתני כו' ולעולם כו':

תקו

(א) דהיינו כו'. רש"י ד"ה פורני כו': (ב) ונלכד. נמרא שם וע' תוספות ד"ה ואין כו'. ויש ונלכד דהיינו צגדולה ועצ"י: (ג) ומחמין. נמרא שם: (ד) אע"פ כו' אם כו'. ר"ל דוקא צייט כמ"ש למטה אצל אם כו': (ה) שלא יהיו. ערש"י צחולין צ"ע צ' ד"ה

עמרת וקנים

תקנה: ט מן המשויר חלה. אצל אסור לשייר רק כדי חלה לחוד (צ"י): י' ומותר לאפות. וצ"ח פסק כמרדכי דאסור לאפות כמו עיסה חציה של עודד גלולים (כמ"ש ס"ו) משום דאפשר לחלק העיסה אלא דאיסורא דרציעה עליה דאין מצניחין חלה ציוס טוז עכ"ל. וי"ל

ראייה צרורה דשרי ממתני' פ"ג דפסחים כמ"ש סימן תנ"ז ס"ב דהתם ג"כ מותר להפרישה רק ששעה משום איסור חמין: **וב"כ** צמרדכי קלף טעם אחר שאם אתה מתיר לאפות ולשייר א"כ לא הועילו חכמים כלום צתקנתן שקנסוהו והאיל ולא הפריש מעייט ומ"מ נ"ל להקל עמ"י תקי"ז סא"צ ולפי' שהטעם משום קנס אפשר דצשכת להפריש מעייט מותר להפריש צייט אצל מסתמית הפוסקים משמע דאין חילוק ועצ"י צ' צ"ט: י"א יוכל ללש. כתוב צמרדכי הנ"ל דוקא כצנריך לפת חמה דלא עודד כלום רק מחצבה ע' ס"ז: יב וינרפס יחד. פי' שיהיו סמוכים יחד כמ"ש צי"ד ססי' צכ"ה: יג והיא טמאה. כגון צומן הזה שכולנו טמאים: יד לא יאפה חותה. לפי שאסור לאוכלה ואסור ג"כ לטלטלה (משנה פ"ג דצניה) ועמ"י תנ"ז: ט"ז אסור לאפותה. אפי' צתנור אי' אע"פ שהפת משצית צכך כמ"ש סי' תקי"ז ס"ו דהתם חוכל אחו פת צירצה אי' אי מקלעי ליה אורחים אוכלים כל הפת משא"כ כאן (תו' יש"ש צ"ח) עמ"י תקי"ז ס"א: ט"ז אם יש וכו'. משמע צתוס' דצנת דף קי"ז דמותר לכתחלה לאפות פת הדראה ואח"כ פת נקיה: י"ז מותר להפריש. דלא טענן [וא"כ] אינו מתקן (" כלום דמפורשות ועומדות הן דניכרות צפ"ע:

תקו כתב הד"מ כתב הצ"י צתנור קטן שרי ואע"ג דאין אלו צקילין אחו מקרי קטן או גדול ולכן כולן אסורי' וכמ"ש הטור סי' תקי"ד מ"מ מאחר שכתב הטור צסימן זה דמותר להסיק תנור חדש ש"מ דסתם תנורים שלנו אינן נקראים גדולים וכן צתצאר צי"ד סי' צ"ז עכ"ל. ועוד נ"ל להקל דהא אין דרכן של תנורים שלנו ליפתח ועוד דתנור גדול היינו שמחזיק י"צ עשרונים של מלה עמ"ש סי' תמ"ז ומשמע מכאן ומ' הרמ"א דע"כ אין איסור להסיק תנור חדש דאין נגמר צהסקה עד שיציגנו צנון וכמ"ש ס"ה ומיהו י"ל דוקא צתנורים שלהם שהיו עשויס כקדירה של חרס אצל צתנורים שלנו ודאי

י"ז מותר להפריש. דלא טענן [וא"כ] אינו מתקן (" כלום דמפורשות ועומדות הן דניכרות צפ"ע:

תקו כתב הד"מ כתב הצ"י צתנור קטן שרי ואע"ג דאין אלו צקילין אחו מקרי קטן או גדול ולכן כולן אסורי' וכמ"ש הטור סי' תקי"ד מ"מ מאחר שכתב הטור צסימן זה דמותר להסיק תנור חדש ש"מ דסתם תנורים שלנו אינן נקראים גדולים וכן צתצאר צי"ד סי' צ"ז עכ"ל. ועוד נ"ל להקל דהא אין דרכן של תנורים שלנו ליפתח ועוד דתנור גדול היינו שמחזיק י"צ עשרונים של מלה עמ"ש סי' תמ"ז ומשמע מכאן ומ' הרמ"א דע"כ אין איסור להסיק תנור חדש דאין נגמר צהסקה עד שיציגנו צנון וכמ"ש ס"ה ומיהו י"ל דוקא צתנורים שלהם שהיו עשויס כקדירה של חרס אצל צתנורים שלנו ודאי

חידושי רע"ק

סעי' ד' עד ערב ושורפה. משמע דלערצ שורפה עיין צתצנת נצ"י ח"צ סי' צ"ו:

תקו

מג"א סק"ב ויש"ש ס"ו כתב דאפי' ניכרים. ע' תשו' הרשצ"א סי' תכ"ה צסוכו:

מתניתין פ"ג דפסחים וערש"י: עמ"ש צסימן תצ"ה ס"א צהג"ה: (יז) אפילו עמ"א דלא כו'. ועוד דמפורש' כו' וכ"ה צצ"י צסס מהרי"א. ונמרא ערוכה היא שם י"ב צ' מי קתני כו' ולעולם כו':

תקו (א) דהיינו כו'. רש"י ד"ה פורני כו': (ב) ונלכד. נמרא שם וע' תוספות ד"ה ואין כו'. ויש ונלכד דהיינו צגדולה ועצ"י: (ג) ומחמין. נמרא שם: (ד) אע"פ כו' אם כו'. ר"ל דוקא צייט כמ"ש למטה אצל אם כו': (ה) שלא יהיו. ערש"י צחולין צ"ע צ' ד"ה

(ז) צתצאר צזה דצ"י: (ח) צרי' צניה כ"כ וכצ"ה ט' מותר' דרב חסדא שם כ"ה (י) סמיק ושרין צפטי' דצנת צסס תוספות מצרייתא דפניל פת נקיה וכו' (כ) הר"ש שם (ל) מרדכי צביק דצניה ח' צ"י: (ס) משרי' חצובצ צסס הרשצ"א ח' צרייתא צ"ה ל"ד צ' רמזים צמרק ג' (ז) ה"ה צפ"צ ד' מהא דרב מתנה שם ד'

נתיב חיים

* מ"א סי' י"א. ולי' רח"י וכו'. י"ב ויש חומרים דאין משם רח"י דצשלמא צנדון דידן אסור לאפות מדאפשר לחלק צשיט ויית העיסה עד אחר י"ט משא"כ התם אי אפשר למיעבד הכי דאיכ כל העיסה י"ה חמין. ואני אומר מ"מ י"ב רח"ה דהא לפי מ"ש תוס' שם צמתני' דאין צורפין תרומה צייט אינו אלא מדרבנן דצורפין תרומה אטו קדשים אס כן ודאי קשה יפ"י החלה אסור לאפות דהא אפשר לחלק העיסה וסחלה ישרכנו דהא אין איסורא אלא מדרבנן ומדאורייתא מותר ואס כן איסורא דרביע עלם רק מדרבנן כמו הכא ודוק:

לבושי שרד

* מ"א סק"ז. כלום יעור דמפורשות כנ"ל:

או ליהנות לאורן (וכמ"ש סי' תרע"ז והע"ש לא ע"ש צטור)
וכי"ח צרא"ש שכתב גני לפידים שיכול לצטלם צדו ולא כ"כ
גני פתילות עססי' תקי"א וכי"ח צנ"ק דף קי"א ע"כ וז"ע
ב"ר פתח' כמ"ח צפסי"ס דף ה' דכל דבר שאין יכול ליהנות

(ו) ובלבד שלא יגע בהם עד שיתבטלו ברוב (ז) (ז) אכל אם נטלו ד' בתנור בשבת אסור להסיקן ב"ש שלאחריו אסילו על ידי ביטול ברוב:

אפילו על ידי ביטול ברום;
ג. אסור ליקח עץ מבין העצים לחתית בו האש בתנור
(ד) דהוי ליה ה מתקן מנא;

(7) והיה ליה חן וטובין שנים:
ד (ה) (ח) " תנור שנפל לתוכו מטיה הטיט אם
אפשר לאפות ולצלו בו בלא גריפה ולא יתחרך הפת
או הצלי אסור לגרפו מפני (ט) שהוא ממלטלו שלא
לצורך (י) אבל מותר להשיבו (יא) " האש ו והאפר
שבו כדי שיהיה חלק ולא יגע בפת כלל (יב) אף על
פי שאם היה נוגע בו לא היה כדי לחרבו (יג) " אבל
אם יש בטיה שנפל לתוכו כדי להרך הפת או הצלי
אם היה נוגע בהם (יד) אף על פי שבלא גריפה היה
אפשר לאפות ולצלות בו כיון שהיה מתחרך ומותר
לגורפו (טז) דחשיב מלטול לצורך (טז) ודוקא בתנורים
שלהם שהיו מדבקים הפת מביכס ואין צריכים לגרפם
אלא

זר"ן דל"ה הו' הכנה לדחורייתח
כיון דל"ה הו' לו חולה היה רשאי לנצל צאלו העצים א"כ
צנת לעצמו הכינה ועס' תקי"ג. ואם נתלשו צייט לכ"ע אין
אסורין צצנת אלא מדרבנן דמדלורייתח מותר להסיקן צייט
עצמו אלא דאסרי להו רבנן גזירה שמא יעלה ויתלש ועוד
דנולד הוא כמ"ש התו' דף ז' וכ"כ המאור גזי עונד גלולים
שהציא דורון וצפ"ד דפסחים מנריך לתרווייהו ע"ש. והרא"ש
והרי"ף כתבו דה"ל נולד ואסרי להו רבנן גזירה שמא יעלה ויתלש
"משמע דחד טעמא ביניהו ע"ש (ובי"מ דע"ס) [וא"כ עצים] שנשרו
צייט מותר להסיקן צצנת ע"י עונד גלולים ע"י ציטול צרוב וע'
ססי רע"ו ומ"ש ס' תמ"ה: ד' מתקן מנא. הרא"ש כתב דמיחזי
כמתקן מנא ולטעם זה אפי' יש אסור אלא"כ הוכן לכך מעייט
ע' ס' סימן תקצ"ז: ו' והאפר שזו. אצל אסור להשכיב העפר
דמוקצה הוא (צ"י צ"ת) ואם כן אפר שהוסק צייט ונלטן נמי
אסור כמ"ש סימן תצ"ח סט"ו ונ"ל דאם נלטן וזרז והוסס
שרי כמ"ש סימן ש"י ס"ג ועסס' תק"ט: ו' מותר לגורפו.
אפי' כפל לתוכו מעייט ולא ידע מזה או שלא היה לו שהות
לתקנו

אוכל נפש צכל גוויי אזל לר' יהודה דס"ל מותר צמכשירים
ידע וזה חין כאן איסור תיקון מנא רק משום טלטול והיינו
תנור צהאי אינד דודאי הטעם משום תיקון מנא. ותו דצמחתי
תיקון מנא דלא שייך צו היתר אוכל נפש אזל צרייתא דמתני
ואפי"ה אסור צמקום שאפשר צלא גריפה וע"כ הטעם משום
הזה כמו הרמ"ש ועור אלא דפי' המשנה אינו כן צין לרש
דאם אפשר לאפות צלא גריפה ולא יתחדך אסור לגרוק
אפי"ה שמכח הנגיעה לא יהיה חירוק אזל אס יא צטיח שפ
דמשכצו היינו אש ואפר אזל לא עפר טיח שנפל ודלא כרש"י
לענין שלא יהא נחרך דודאי יהיה נחרך אס תגע צו האש
מותר להשכצו צמקום שלא יגיע ההתק כלל להפת ותו דלא
טיט אסור לגרוק כיון שאין צו כדי חירוק ונלע"ד דאין כן
הא' מחמת הטיט שנפל שם צאם יגע יחרך ולזה חין ח
גריפה אלא השכצה לחוד ע"כ אמר העור דאם אפשר ל
הטיט וצכלל זה גם האש והאפר אסור לגרוק זה אפי"ה
צהשכצה האש והאפר לא תתיר לו יותר ומש"ה לא זכר כאן
מועיל השכצה לטיט שהוא דבר גם וצריך דוקא גרוק מש
רש"י משכצין האפר והעפר ולא נקט הטיט כמו שהתחיל צ
ונעשה כאפר ומהני לו השכצה דינו כמו אפר ואש ואסור צני
טיט לא שייך צו השכצה אלא גריפה וצוה יא חילוק אס חין

ביאורי הגר"א

ד"ה וליצטיל כ"ו: (ו) וצלנד ריש י"ט ע"ס: (ז) אזל אס כ"ו.
 עס יהא קא כ"ו. ה"ת צדאורייתא כ"ו ועתוס' עס ז' ז' ד"ה ויהי.
 אך תימא כ"ו אזל הר"ן כתב דאף כה"ג אינה תדאורייתא אלא צנינה
 דוקא דהא ציומיה אינה אסורה אלא תדרבנן ע"ש: (ח) תמור כ"ו.
 אס אפער כ"ו. מתניתין עס ונצמחא ואס אי"ל כ"ו: (ט) שווא
 א: (י) אזל מותר כ"ו. מתניתין עס: (יא) האש יהאפר. כ"כ הטור
 ש"י תמוס תקוני מנא: (יב) אע"פ כ"ו. דלכ"ז אפילו גריסה מותר:
 מזהים כ"ו: (יג) אע"פ כ"ו. עס דביטחו כ"ו אי"ל כ"ו: (יד) דחשיב
 (ד) דוקא כ"ו אזל כ"ו. כמ"ל דאס אי"ל מותר:

ואח"כ

[illegible]

• תמו ת"ח

נ. ובענין דא קאמ
 וואס מירי ודברי יחזקאל
 אללי תחזק' זאלס
 זאלס אז כלל דא
 לחוס' שכל אחר
 יכול להטות דבחינת
 ציורו אצור יא
 לזא כחזו חוס' ש
 כמו זני אצור
 וזני ודרי כחזו
 אחר יא לפי אשולחן
 נחשו צביו וכו
 אחרו קביו דבחי
 חזי אל יכרי מותר
 להטות וזני הכסור
 לשם דמשולחן
 קאמו ולי דברי הנהגה
 קאם הלא דלזא יא
 הסכר דבחינת חז
 יא יכרי יכול היסדא
 נחשו מולי דבחי
 מלכות דדרי וכו
 ירי להטות אחר

צטיט ממילא ודאי יחדך זהו דין הסיפא דצטציל חשש נגיעה שהיא חירוק מותר אפי' לגרוף כיון דאין השכנה מועלת לה נמצא דעיקר החילוק בין רישא לסיפא אס' יש חשש נגיעה צטיט או לא חלא שהכנים צנתיים דין ההשכנה שזה מירי אפי' צתנור שלם שירא מנגיעת

האש להורות ששם יש דין אחר כיון שמועיל לו השכנה וע"כ אסור לגרוף אפי' יש חשש נגיעה משא"כ צחשש נגיעה צטיט שהוא דבר גם ואין לו תיקון כ"א צנירוק קמ"ל צסיפא דזה מותר אפי' לגרוף כדי להנצל מהנגיעה שהיא החירוק צודאי כנלע"ד צצואור דצרי הטור: (ו) כיון שא"א לאפות כו'. צטור כתוב אצל צתנורים שלנו שמכנים הנחלים צגריפתן אס' אפשר לאפות זולתם חלא שרואה לגרוף כדי לייפו הפת אסור אצל אס' חלא לאפות צלא גריפה מותר עכ"ל ותמה צ"י כיון שסתם תנורים דידן א"א צלא גריפה לא היה לכתוב אס' אפשר צלא גריפה וע"כ כתצ כאן צצ"ע צלמת כן גם רש"ל הקשה כן ותי' דמירי צגחלי דקים שנאחרו אחר כיצוי הראשון ולי"כ דלק"מ דודאי אין אפשרות להושיז הפת על הנחלי חלא צריך לפנות מקום למוצצ הפת ולכצות שם הנחלים חלא דהטו מירי צמה שגורף כל הנחלי שצתנור ומכנה אותן וצזה חילק שאס' אין הכרה להאפיה

צצציל זה אסור אפי' אס' מהני גריפת כל התנור כדי ליפותו וחצ"ג דמצינו צגמרא דא"ל ר"ח לדציתתו חצי דאנא ריפתי מעליא צעניא. ורמז לה שצגרוף התם היה הפת מתחרך מחמת הטט שכל משא"כ צתנורים שלנו שאנו גירפין התנור צצציל יפוי לחור צלי חשש חירוק זה שמסיק הטור אצל אס' חלא לאפות צלא גריפה מותר פי' שיש חשש חירוק מחמת הנחלים שיש סצציו והשכנה לא שייך צתנורים דידן כיון שהלחם על קרקע התנור מותר לגרוף כל התנור. והקשה מו"ח ז"ל דלמה יאסר הכצוי כדי לייפותו כיון דמותר צצציל אוכל נפש נימא ציה מתוך שהותר לצורך הותר נמי שלא לצורך כיון שיש צו צורך קצת כדאמרין צהצעה מתוך כו' כו"ג ד"ה ע"ג חרם דדוקא ותי' ע"פ דצרי התו' צפ"צ דף כ"ג ד"ה ע"ג חרם דדוקא גצי הצעה אחר' מתוך כו'. כיון שיש לפעמים לצורך תיקון אוכל נפש מה שאין כן צצציו שלעולם אינו לצורך תיקון אוכל נפש. ואפי' להרא"ש דכתצ כאן דצציו לצורך אוכל נפש מותר מ"מ אין קרוי תיקון אוכל נפש דאינו חלא להציל שלא תיקנו חוס האש אצל הכריע צצלקן ערוך יפה כאן שמותר הכציו גם צצציל הייפוי לחור דהכל היא צורך אוכל נפש והוא דעת הרצ"ח: (ז) וצלצד שלא יפגס צצין. שזהו עיקר הגמר של חצוק הכלי והוא מתקן מנא: (ח) ומותר לצלצד האפר. כ"כ הרמז"ם ורי"ף ור"ת הקשה ע"ז דהא אפר צר גיצול הוא וכמ"ס סי' שצ"ד תי' ה' המצי' דכיון דא"א לעשות גיצול זה מעי"ט שמתצצ לעשותו הלכך מותר לצצלו ציום טוב משו' אוכל נפש ורש"ל פסק כיון דלר"ת והרא"ש אסור אין להסיר צגיצול האפר צמים צי"ט:

תקח (א) מפני שמחממן. פירוש צצצין זה הן מתחזקין וה"ל כמתקן מנא אפילו ציגנים: (צ) ואין שוצרין החרם

אסור דנראה כמתקן לצצין וצי"ט פסק כר"ת דאסור לצלצד שחממן.

תקח א האצנים. כ"ה הגי' צרמז"ם שלפנינו אצל צמ"מ וצצ"י משמע שנוסחת הרמז"ם הרעפים וכ"ה צגמ' וצכל הפוסקים אצל אצנים מותר לצצן דלא שייך צהן חיסוס: ב מפני שמחממן. ואפילו יגנים אסור שצכל שעה הוא מחזקן יותר

ביאורי הגר"א

(יז) ואע"פ כו' וכס' כו'. כמ"ס כ"ג ח' ולי' לעשן כו'. וכמ"ס צס"ה וזהו לגי' רש"י וצ"פ אצל הר"ף שם דגמר התם ליכא כיצוי ואסור כיצוי לצורך אוכל נפש: (יח) ודוקא. דזהא ג"פ רצצ"א אצ"ק: (יט) ומותר לצלצד כ"י. עמ"ס סי' ט"ז והס' דצרי המ"ת: **תקח** (א) את האצנים. עמ"ס: (ב) מפני שמחממן. צגמרא שם ייפוי הרמז"ם דלליגנא צתרא אין צריך לחדשה ומ"ס שם

לתקנו (צ"י יט"ט) ערסי תק"ט: ח תנורים שלנו. מ"מ אס' התנור גדול וגרף מקצתו ואפשר לאפות צלותו מקצת חלא שהולך לכצדו שלא יגע צפת ויחדך מקצתו אסור וצצציו לא אמרין מתוך שהותרה לצורך הותרה שלא לצורך (צ"ח) וערסי תק"ד ועסי תק"צ ס"א צהג"ה דמשמע דאפי' לצורך אכילה דוקא צצעה שמתקן האוכל שרי לכצות ולא קודם לכן: ט ע"ג נחלים. ואף על פי שאפשר לצלות צצפור או לצלצ שרי כיון שאינו מכנה גמור שסופו מצעיר (הר"ן) ומלחמות וצצ"י סימן תקי"א) וא"כ צ"ע מ"ס כאן וה"ז כמניח צצר על צצ נחלים שהרי כאן הוי כיצוי גמור ושרי משום דא"א צע"א לכן כ"ל דס"ל כפירש"י דכיצוי גמור הוא ושרי משום דחציצ א"א צע"א דרואה לאכלו כך וכיוצא צזה חיתא צי"ד סי' ס"ט סי"ד לענין דשילימ ע"ס: י מותר להסיקן. שאינו נגמר צהסק' עד ציפיו צצצין (הרא"ש) ועמ"ס ס"א: י"א כדי לאפות צהן מותר. ולי"ד לליצין אצנים שאסור כמ"ס סי' תק"ח דהתם תיקונו של כלי הוא קודם לתשמישו שמתמש צו אצל הכא צצעת תשמישו הוא שמתקנו לתשמישו (הר"ן) והתוס' כתצו כיון שהוא עושה ע"י משקין אינו ודאי חוסמן עכ"ל. וצ"ע מ"ס דאסור לצלצד צקדירות חדשות כמ"ס ססי תק"צ ונ"ל

דקדירות מתחממן ודאי על ידי משקין כצ"ל לדעת הרא"ש. והמרדכי כתצ דמותר להפיג תנור משום דהוי מכשירי אוכל נפש שא"א לעשותו מעי"ט עכ"ל. פירוש שלא ידע מאתמול שוסק כ"כ שצטרך להפיגה צצון משא"כ קדירה הל"ל לצלצ צזה מאתמול וליצין אצנים הוי חיסוס ודאי: יב מותר לשרות. אצל אס' כצר גרף רק שרואה לגרוף פעם אחרת הנחלים הקטנים ליפות אסור מאחר שמכנה (יט"ט צ"ח) וכי"מ צר"ש וטור אף ע"פ שהצ"י כתצ דלייק מדצרי המ"מ שמותר לגרוף כדרכו צחול ואינו חושש אינו נ"ל דהא המ"מ כתצ הואיל וא"א צלא כן משמע דאס' אפשר לאפות צלא גריפה אסור לכן יש להחמיר וכתצ האגודה אחר שצצדו התנור אסור לצלצ המכצדת צמים לכצות' שלא תשרף: ג' מותר לאפות. כתצ הא"ח צס' הרא"ה דוקא צמתכיון להצצית הפת אצל צלא"ה אסור ע"כ ואין נראה כן מדצרי הפוסקים (צ"י). ולי"ג להחמיר אף על צצ דצס' תק"ג כתצ אפילו עושה לצורך חול שרי לצלצ צקדירה ח' שאני התם דחד טירחא הוא אצל הכא כל ככר צריך טירחא צצ"ע ועמ"ס שם: יד צתנורים שלנו. ורש"ל כתצ (') מדסתמו הר"ף והרמז"ם והרא"ש והטור ש"מ דאפילו צתנורים שלנו מותר. ודוקא כצצריך נאכול אצל אס' א"א לאכול רק שמערים לאכול מעט ממנו אסור עסי תק"ג עכ"ל: ט"ז מחמם. או שהיה דעתו על הטט צצצחו (מרדכי) וכצ"י אינו יודע מה מלמדיו ולי"ג דקמ"ל דאף ע"פ שלא עשה צו סי' שרי דדוקא צטיט צצנהר שעדיין מחוצר לקרקע צריך לנתקו מאתמול אצל ט"ט שמונח צצחו חול הוא ולא צעי סימן ומיהו דוקא צטיט שא"א גיצול דומיא דעל צפת הנחר שמונח מסתמא: ט"ז לצלצ אפר. ואפילו למ"ד צציון שצ"ד ס"ג דצמירי דלאו צר גיצול הוא נתינת מים זהו גיצול מ"מ הכא שרי כיון דצורך אוכל נפש הוא לשמור חימו חצל צטיט

לגצל האפר צמים רק להניחו עליו כך עסי סימן רנ"ט: **תקח** א האצנים. כ"ה הגי' צרמז"ם שלפנינו אצל צמ"מ וצצ"י משמע שנוסחת הרמז"ם הרעפים וכ"ה צגמ' וצכל הפוסקים אצל אצנים מותר לצצן דלא שייך צהן חיסוס: ב מפני שמחממן. ואפילו יגנים אסור שצכל שעה הוא מחזקן יותר

חידושי רע"ק

מנ"א סק"ה וצצציו לא אחר' מתוך. תימה לי הא מצואר מסוגיא דצניה דף כ"ב דלר"י מותר לכצות מפני ד"א דהוי מכשירין והא ד"א הוא רק צורך קצת כדא"י פ"ק דכתצות דף ז' וע"כ מדין מתוך איתין עלה:

הכא בקדירה חדשה לליגנא קמא דוקא ילכן צפרק ט' מהלכות צצת ניכ

(י) צרי"י שם ליד (ס) הרא"ש שם ויכס' הטור (ט') (כ"י לחתון) (ל) שם צצרייתא (מ) טור צצס' ר"מ מרונטצ (ס) צצרייתא שם ח'ז וכר"ש צן חלעזר גמרא שם (ט) הרא"ש שם וצ"כ (ע) מירחא דרב חצי שם ליג (ס) כפ"י רמזים צצין (ל) כפ"י רש"י שם ק' טור צצס' רש"י ח' דאחר רציונא וקייטמח שרי שם (ח) משנס צציה ליג וכפ"י רמזים צצין חסא דליתא שם צגמרא ואחר' לס' לחממן כמ"ס ח"ס

לבושי שרד

תקו ח"א צה וחתיוול סי' וליצין כצ"ל: ח' שם סי' י"ד. ודסתמו הר"ף ורמזים דלא כהרא"ש כצ"ל: